

босклоне, сега нѣмаше следа, като че никога не сж блещукали.

Презъ такова време и такава нощъ бѣхъ най-сигуренъ, че дружинниятъ не ще пожелае да ме изненада и провѣри какво чета. Уважаемото началство предпочиташе четенето на уставитѣ предъ всѣкакво друго литературно занимание, безъ да държи смѣтка, че последнитѣ бѣха препрочетени вече по единъ и два пѣти. Спокоенъ сега отъ удобството, което ми даваше тъмната нощъ и ромолящиятъ дѣждъ, съ удоволствие дочитахъ „Пролѣтни води“ отъ Мопасанъ, когато съ досада дочухъ доближаването на нечии стѣпки. Скрихъ книгата и зачакахъ.

— Ротниятъ ви вика, — доложи влѣзлиятъ ординарецъ.

Какво ли пѣкъ има по това късно време? помислихъ и току си отговорихъ — „Безъ размишления, хайде трѣгвай“.

Ротниятъ седѣше предъ малката си походна масичка. Газовиятъ фенеръ бледо освѣтляваше малката влажна землянка и хвърляше на отсрещната стена огромни сѣнки на нѣколко изправени войнишки фигури. Нѣщо се говорѣше, нѣкакво действие предстои или тепърва ще се предприема, и когато началството съ око ми посочи да седна — разбрахъ желанието му и видѣхъ лицата на хората. Една широка, дебела ржка мина по стената и